

**Tatjana Svetanič,
profesorica nemščine**

Na GMS sem trenutno najstarejša članica kolektiva, zato je ravnatelj kar naprej vztrajal, da naj vendar že nekaj napišem o svojih gimnazijskih letih. Kot dijakinji in delavki na GMS.

A najprej sem opravila domačo nalogo in prečitala prispevka ravnatelja in svojega bivšega dijaka ter zdajšnjega sodelavca Tomija. In glava me je močno zbolela, saj sta se spominov lotila dokaj zavzeto in resno. Moji spomini na gimnazijska leta pa so polna dogodivščin, lumparij, žuranja in še marsičesa drugega, kar ni nujno primerno za trajen zapis. Takoj prvi gimnazijski dan so me dodelili v razred, kjer se je ruščina poučevala kot 2. tuji jezik. Jaz pa sem se hotela učiti angleščino, ker sem menila, da mi bo pri kasnejšem študiju prava bolj prav prišla. In sem se že prvi dan uspešno uprla in smo ta problem hitro razrešili in začelo se je 4 letno obdobje šolanja, ki se ga zelo rada spomnim. Učila sem se tako, kot se uči večina zdajšnjih dijakov. Na začetku šolskega leta sem imela zmeraj dobre namene, da se bom bolj sproti učila, a mi pri matematiki in fiziki to ni preveč dobro uspevala. In tako sem zmeraj morala pogasiti kakšen majhen požar. Vpisana sem bila v B razred, ki je štel čez 30 dijakov iz vseh koncev Pomurja. Bili smo tako živahen razred, da nas je po 1. letniku razredničarka prof. Hradilova predala v moške roke prof. Stojka, ki nas je skušal po najboljših močeh ukrotiti naslednja tri leta. Ne spomnim se, da bi imel hude težave z nami, saj smo v razredu zelo dobro sodelovali. V dobrem in slabem. Tisti, ki so bolje znali matematiko in fiziko so pomagali nam, ki so nam bolj šli jeziki in družboslovje. Mi pa spet njim. Tu in tam je kakšen dijak zapustil šolske klopi, kakšen drug pa je prišel med naše vrste, a prijateljstvo in druženje je ostalo. Najraje se spomnim naših skupnih novoletnih praznovanj, naših piknikov ob Negovskem jezeru (tja smo se odpeljali s kolesom), izletov, gimnazijskih plesov ter seveda maturantskega izleta na katerem si je večina dijakov prislužila ukor, ker nismo pravočasno bili v svojih bungalovih. V tistih časih je namreč še veljal hora legalis - zakon o javnem redu in miru, kar je za nas dijake pomenilo, da moramo ob določeni uri biti doma, oz. nas nihče od

profesorjev ne sme srečati na kakšni prireditvi. Najljubši so mi spomini na novoletne plese v šolski telovadnici, kjer so nam igrali fantje iz Špirit banda in smo zloglasni hora legalis kršili, saj smo pot največkrat nadaljevali še v Mladinski klub v gradu. In seveda so mi v spominu ostali tudi profesorji, ki so nam posredovali svoje znanje in nas bodrili ter vzpodbujali, nam stali ob strani in nam predvsem posredovali veliko znanja. Nekaterih smo se tudi bali, saj so bili sila strogi, a se ravno teh največkrat spomnimo, kadar se srečamo na obletnicah. A tudi tisti, pri katerih smo pod klopjo kartali, štrikali in si pošiljali »švinglce«, so mi ostali v lepem spominu. Da pa ne bo zgledalo, kot da smo se samo zabavali - tudi učili smo se. Jaz najraje nemščino in zgodovino, malo manj pa matematiko, fiziko in kemijo. A vse se je srečno končalo in iz želje postati pravnica se je izcimila želja biti učiteljica. Zanimiva izkušnja je bila priti spet na staro šolo. Ne več kot dijakinja, temveč kot sodelavka svojim bivšim profesorjem. Profesor matematike se me je na žalost takoj spomnil a hkrati tudi zelo razveselil. In vseh 38 let sem rada učila. Dijakom sem skušala posredovati trajno znanje, biti pravičen ocenjevalec in se z njimi več ali manj zelo dobro razumela . In to je najlepši zaključek delovne poti vsakega profesorja. Še lepši občutek pa je, če srečaš svoje bivše dijake, ki se razveselijo srečanja s teboj, ki so našli svojo pot in se radi spomnijo časa, ki smo ga preživeli skupaj na tej že 100 let stari ustanovi.

Tatjana Svetanič